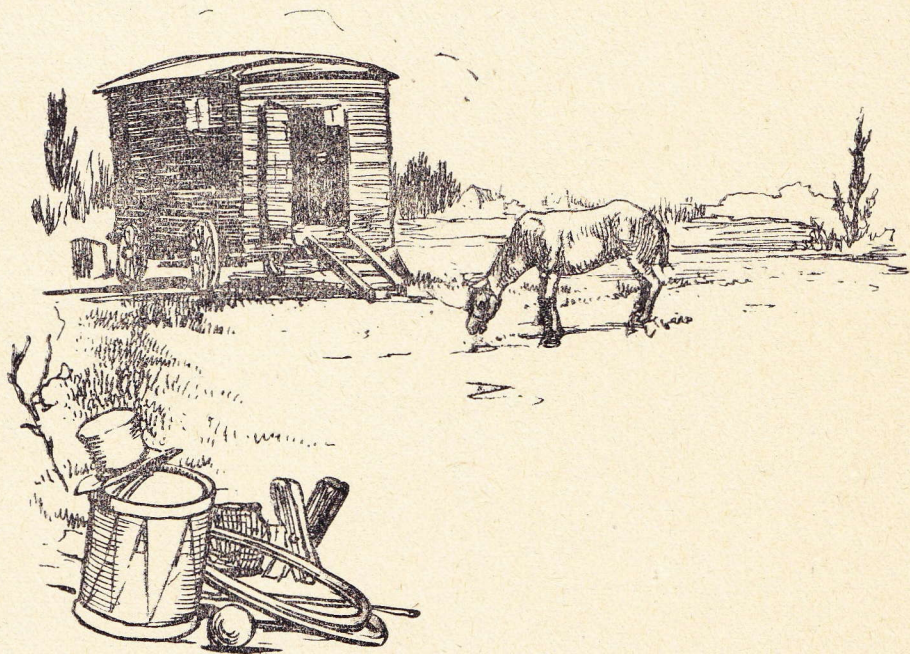

De Kunstenmaker en zijn paard.

Bij ons op 't dorp was het kermis. Op het plein stonden kramen, twee draaimolens en een wilde-beesten spel.

Voor al dit laatste verwierf de belangstelling van ons, jongens, die wel een leeuw, een tijger en een wolf op een plaatje, maar nimmer in werkelijkheid gezien hadden.

Natuurlijk bespraken we ook, wat er wel gebeuren zou, moest zoo'n wild beest nu eens losgeraken.

Gelukkig zaten de wreede kerels achter dikke tralies!

Op 't einde der dorpsplaats stond het karretje van Toon den

kunstenmaker. Toon was alleen op de wereld. Hij verdiende zijn brood met kunsten maken.

Een oud, gebrekkig paard, zoo mager als een brandhout, stond bij die kar de grassprietjes, die op het plein groeiden, af te grazen.

Dit paard was nog al dikwijls het mikpunt der spotlustige jeugd. Toon deed of hij het niet hoorde, tot het hem toch te erg werd; dan begon hij op de knapen te brommen en dreigde zelfs te slaan. Blijkbaar hield hij veel van zijn paard.

Zekeren avond, toen de kermisdrukke was afgeloopen, kwam het dorp in rep en roer.

Iemand, die wat laat in de herberg gezeten had, en eindelijk naar huis ging, keerde gillende bij zijn makkers terug.

— Wat is er gebeurd? klonk het hem verschrikt tegen.

— Een van de wilde dieren is losgebroken, 't loopt op het plein! kreet de ontstelde man.

Ja, dat was erg! Niemand had lust door een leeuw of tijger verscheurd te worden.

Zoo men de deur sloot, was men veilig genoeg in de herberg, maar 't gevaar moest toch bekend gemaakt en bezworen worden.

Goede raad was nu duur!

Niemand wilde aan de hoeken der straten gaan staan schreeuwen: „Een wild beest losgebroken!” Hij zou immers 't eerste slachtoffer kunnen zijn.

Wat dan?

Men besloot door 't bovenvenster de jobstijding te verkondigen. En nu begon het leven!

Deuren en vensters werden geopend.

— Past toch op, een wild beest is losgebroken en loopt door het dorp! klonk het over 't plein.

En weldra riep men het vreeselijk nieuws van verschillende kanten, tot de baas van den tijger het ook hoorde.

Wat schrok de man! Haastig liep hij naar het hok, waar de dieren moesten zitten.

Tot zijn geruststelling miste hij er geen enkel!

En al zijn kracht verzamelend, om zijn stem uit te zetten als een klok, riep hij dan:

— 't Is niet waar, alle dieren zitten in hun kooi!

En hetzij de beesten hun baas nu gelijk wilden geven, hetzij ze hun onvrede lichten over deze verstooring van hun nachtrust, ze begonnen nu ook te brullen en te huilen.

Wat een rumoer!

De burgemeester kwam er bij te pas. Hij scheen zeer verstoord en vroeg, wie dat nieuws het eerst verspreid had.

— Ik! zei de burger, die de schuld was van al 't gerucht.

— Ge moest u schamen! Ge zijt zeker dronken!

— Met uw verlof burgemeester, ik ben zoo nuchter als gij en ik heb een vreemd, leelijk beest gezien!... Kijk, ginds komt het weer!

Ieder stoof achteruit... en zelfs de burgemeester ging achter den baas van het wilde beestenspel staan.

De eigenaar van den leeuw en tijger was de eenige, die niet bevreesd was; hij ging moedig op het vreemde dier af... en barstte in een schaterlach los.

— Het is een paard, maar een aangekleed paard! riep hij vroolijk.

De moed keerde bij de dorpelingen terug. Ieder kwam weer nader. En nu zag men een wonderlijk togetakeld dier, want de baas van 't wilde-beesten-spel had dit bij een lantaarn geleid.

— 't Is dat van Toon! klonk het.

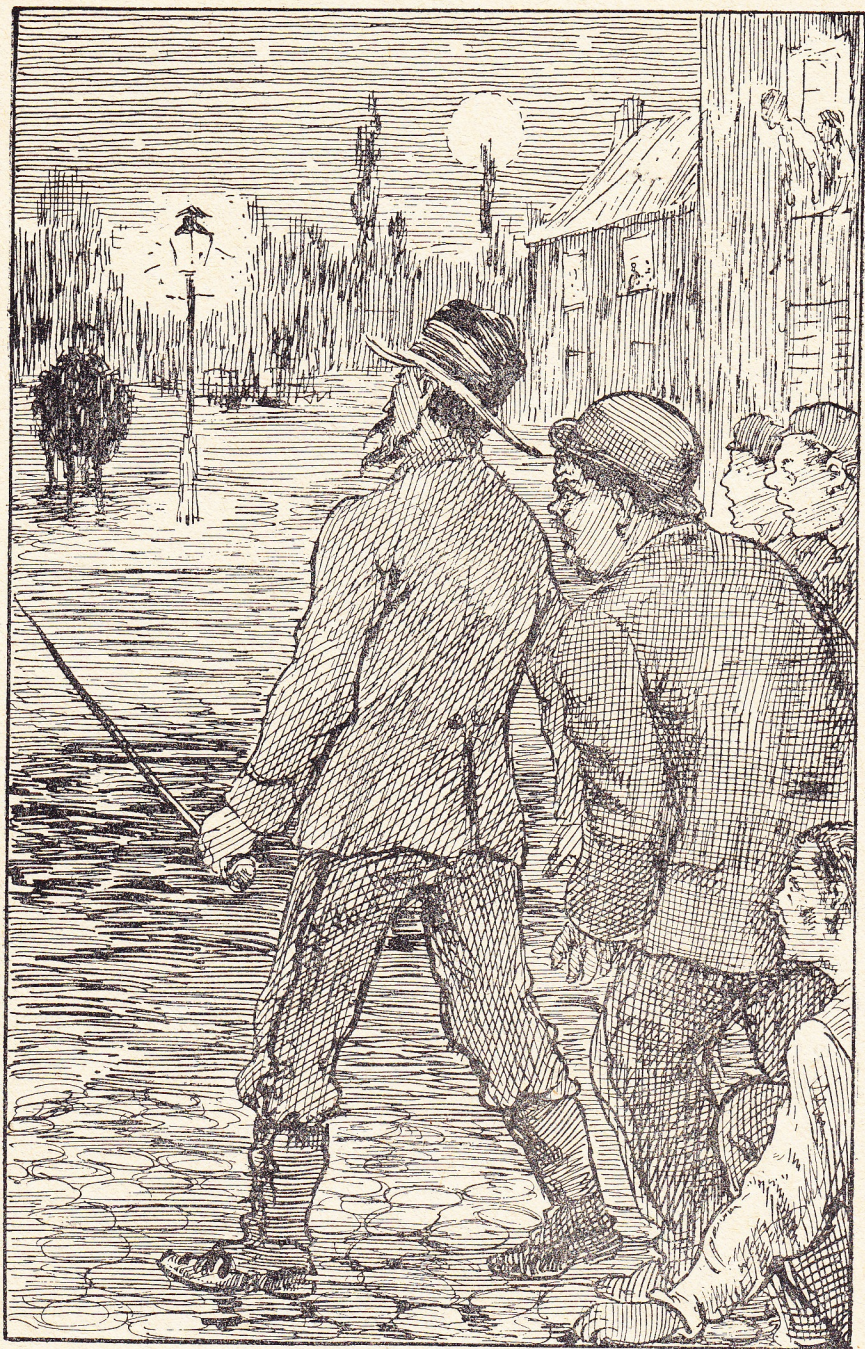
Ja, 't was de magere knol van den kunstenmaker, maar nu scheen het veel dikker.

Geen wonder, om zijn lijf had men een bundel voden gewikkeld, op zijn kop een hoed gebonden, en aan den staart een verroeste kachelbuis.

— Mijn paard is weg! jammerde iemand die nu aangelopen kwam.

't Was Toon zelf.

Dadelijk herkende hij zijn eigendom.

— Arme Bruno! kloeg de man. Wat hebben ze met u gedaan! 't Is een schande. Dat is een schelmstuk van de jongens, die u altijd zoo bespotten!

— Welke jongens? vroeg de burgemeester.

— Ik ken ze niet, mijnheer, maar 't zijn toch altijd dezelfde.

— Ik zal dat morgen onderzoeken! Menschen, laten we naar huis gaan, hernam de dorpsoverste als een goed vader.

En 't werd weer rustig in onze gemeente.

Maar de burgemeester hield woord. Den volgenden morgen verscheen hij op school.

Dat was voor ons een gewichtige gebeurtenis!

— Och mijnheer, zei onze meester, ik kan u de schuldigen wel aanwijzen. Zij verraden zich zelven... Donkers, Lammens en Verhij... komt eens voor de klas...

Drie groote knapen kwamen bedremmeld uit hun bank.

— Zijt gij de daders, vroeg de burgemeester.

Zij bekenden onmiddellijk.

O, wat waren ze bleek geworden!

— Goed, als de school uit is, verwacht ik u bij het karretje van Toon, ik mag nu de klas niet lang storen, meester, ik moest u wel even onderbreken...

— Dat begrijp ik, mijnheer... ik zal de helden sturen!

Natuurlijk gingen de knapen niet alleen naar Toon. De gansche dorpsjeugd vergezelde hen. En nu moesten de daders vertellen wat er gisteren avond gebeurd was.

Ja, ze hadden de menschen eens willen doen schrikken van een vreemd dier. Een leeuw of tijger los te laten, dat konden en durfden ze niet...

Maar ze hadden aan Toons paard gedacht. En ze waren uit hun bed gekomen en door 'traam geklommen, om elkander bij Toons karretje aan te treffen en het arm paard zonderling aan te kleeden. Ze hadden 't dier dan meegeleid en het op den dool gebracht.

Zeker, hun list was gelukt... maar nu stonden de jongens hier toch zeer bedremmeld.

— Begin maar eens met Toon vergiffenis te vragen; ge hebt u aan zijn eigendom vergrepen, zei de burgemeester gestreng.

— Och, jongens, ge hebt zonder nadenken gehandeld, sprak de kunstenmaker. Als ge mijn Bruno beter kendet, zoudt gij hem niet bespotten, maar eeren.

Luister eens! Ge ziet, dat ik ongelukkig ben. Ja, ik moet met kunsten maken mijn brood verdienen. Als ge uw linkerarm mist, kunt ge uw rechter nog dubbel gebruiken... maar toch wil niemand u dan in dienst nemen. In den krijg had ik een makker, die sneuvelde... Bruno was zijn paard, en Bruno had hem twee malen het leven gered. Toen was mijn dier nog flink en kloek! O, het kon dan loopen zoo snel als de wind waait. En sterk en moedig! Maar dat is lang geleden. Mijn

vriend schonk mij zijn paard, toen hij daar stervend op het slagveld lag. Hij wist dat ik er goed voor zou zijn... Bruno hinkt, niet waar...? Dat komt door een kogel die zijn poot trof... en nog droeg hij mij toen buiten 't gevaar. Zou ik hem dus niet innig beminnen? We deelen ons brood... ik verdien niet veel... hij krijgt dus ook weinig.

We zijn beiden mager en gebrekkig! Maar nu begrijpt ge, waarom ik verdriet heb, als gij dit edel dier zoo bespot. Dat verdient Bruno, die den krijg gekend en zijn beide meesters 't leven gered heeft, toch niet!

We hadden allen ontroerd geluisterd.

— Hoort ge dat, jongens? vroeg de burgemeester aan de schuldigen. Men las het op hun gelaat, dat ze spijt hadden over 't gebeurde.

— Ik behoef u niet meer te straffen, hernam de dorpsoverste, Toon heeft zeker de rechte snaar getroffen.

En ja, dat was 't geval! Met eerbied keken wij naar het oude magere paard. Nog twee dagen bleef het bij ons... twee goede dagen voor het brave dier, want we brachten het hooi, wortels, brood en klontjes suiker.

En nog nooit had Toon zooveel geld verdiend als thans. 't Scheen of de gebrekkige kunstenaar voor het gansche dorp een ander mensch geworden was.

HEBT DE DIEREN LIEF

Lod. Opdebeeck Antwerpen

HEBT DE DIEREN LIEF

VERHALEN UIT HET LEVEN VAN DIEREN

DOOR

JAN VERBEKE.

LODEWIJK OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN.